

Lod bláznů: Vincent a tekutí dědci

Tomáš Křen

21. listopadu 2015

Obsah

1	Rozpolčení	2
1.1	U Vincenta doma	2
1.2	Na trhu	3
1.3	Na Výpusti	3
1.4	Proces	3
1.5	Čekání	4
1.6	Sebepráskač	4
1.7	Lod vyplouvá	4
1.8	Průzkum	4
1.9	4
1.10	Incident na Vnější Výpusti	4
1.11	Kormidlo	4
1.12	Vyšetřování	4
1.13	Lodní proces	4
1.14	Zákruta Šílců	4
1.15	Idyla	4
1.16	Zákrutský Trh	4
2	Tuhnutí	5
2.1	Vstup do Válce	5
2.2	Vincent potkává dědka Cikádu	7
2.3	Vincent potkává Pranexa	7
2.4	Horajz zakládá Kapucíny	7
2.5	Návrat Proroka	7
2.6	Šnekův Kloubec	7
2.7	Operace Hřbitov	11
2.8	Anarx se přidává na loď	11
2.9	Sebešpicl	11

2.10	Obchodník Katz	11
2.11	Dhe Mon Agh	11
2.12	Dhé zasvěcuje Anarxa do 'principu loutek'	12
2.13	Horajz osnuje útok na Vincenta	12
2.14	Anarx informuje Vincenta o útoku na něj	12
2.15	Regiment	12
2.16	Vincent získává L-ingredienci	12
3	Dialog	13
3.1	Sjednocující Rozhraní	13
3.2	Vincent potkává Gendolfüra	13
3.3	Vincent poprvé Soustruží	13
3.4	Horajz plánuje útok	13
3.5	Vincent nekromancíí odráží Horajzův útok	13
3.6	Plány na Golema	13
3.7	13
3.8	ZL-mlýnek	13
3.9	Golemovská Montáž	13
3.10	Víc než regiment	13
3.11	Vložení Šému	13
3.12	Nad Plánem	13
3.13	Horajzovo Satori	13
3.14	Vincent útočí na Horajze	13
3.15	Vincent ušetří Horajze	13
3.16	Trialog	13
4	Stvoření	14
4.1	Rozvázali si Jazyk	14
4.2	14
4.3	Stroj času	14
4.4	Vrátěj se do minulosti pro zapomenutou kartu	14
4.5	14
4.6	Dhé vede trojici do Podhoubí	14
4.7	Nájezd na Dědčí věž	14
4.8	14
4.9	Konstrukce O	14
4.10	14
4.11	14
4.12	14
4.13	Celý balík	14
4.14	14
4.15	Zasunutí X do O	14
4.16	Rozuzlení	14

Akt 1

Rozpolcení

1.1 U Vincenta doma

Vincent se po probuzení zdál sám sobě nový. Asi to bylo tím vydatným spánkem, který ho ale překvapivě spíš vyčerpával. Nejspíš kvůli tomu celonočnímu snu, ze kterého si dohromady dokázal vybavit jen několik neostrých obrysů. Měl ale tušení, že se mu během dne vrátí do paměti.

Okna byla zatažená a oheň ještě slabě plápolala. Z postele dohlédl na stíny uzlíků na vláknech mašiny, jen ztěží rozeznatelných v dohořívajícím světle ohně.

Nový a vyčrpaný vstal aniž by rozhrnul závěsy, na to by musel být ještě o něco novější. Starý Vincent totiž po ránu holdoval pokojnému přítmí. Dobelhal se až ke spíži, ze které vytáhl zbytek dortu ze včerejšího kvasu a dózu s vyschlými mušními těly. Dort si donesl ke stolu a pokračoval dál s muši dózou až k desce zavěšené na masivních lanech, nad níž se až ke stropu křížovaly vlákna pavučinového komplexu. Do toho chuchvalce chrstnul nacvičeným pohybem z dózy dávku much. A ještě druhou, ať se kluci pomějou. Pak zasedl ke stolu.

Dnes měl volno, které chtěl využít k návštěvě trhu. Už proto, že zásoba much se krátí. Ale všeho dočasu, přemýšlel žvýkaje marcipánovou krustu.

Vychutnat si právě polykané sousto mu znesnadnil pocit sebeznechucení. Nedalo se přehlédnout, že ty pavouky svým způsobem zotročil. Jistě, nedá se to srovnat s tím, jak se k nim chovají v pavoučích velkolíhách. Ale v jeho Vlákenném městečku bylo takřka čtyři krát tolik pavouků, než kolik byl schopen uživit průměrný přísun hmyzu v místnostech, které obýval. Takže byli silně odkázáni na přísun potravy od Vincenta. A on tuhle situaci využíval ke svému účelu, tedy i svému prospěchu. Prospěch tmaví účely, účel světlí prozpěšky. Snad to odčiní tím dnešním plánovaným nákupem.

Jak to udělat, nikoho nepodělat? Bolí mouchy bolest? To se mu poslední dobou honilo hlavou. No, možná ne přímo honilo, honění je až moc aktivní proces. Spíš si to tam tak hovělo. I když to je nepatřičné uchopení pro tak smutnou záležitost. Spíš si to tak, hnilo. Hnilo hlavou. Se mu jestli mouchy bolí bolest. Protože ten mechanismus mají patrně stejný jak lidi, proto říkal že mouchy

mají bolest. Otazka však je, jestli je tam ten kdo, koho bolí. A jestli jo, tak kde se vytratí. Bolí bolest výpočty na mašinách? Uždibuje z posledního majstrkusu marcipánu, kterýžto si škudlil nakonec.

1.2 Na trhu

Horajze Schpacha jeho práce vlastně docela bavila. Pravda, někdy se těsně po usnutí s trhnutím probudí a vyděšeně se snaží zahnat divoké obrazy, které se formují při pádu do limbu. Kdyby byl kupec jako jeho otec, pronásledovaly by ho tak nanejvíš položkové sumáře. Sumáře jsou snesitelnější než ty šílené grimasy. Stoly škrabošek. Děti plovoucí v peří.

Za deního světla ho však nic podobného netrápilo. Jakožto služebně mladý člen tereniho sboru dostával jednodušší případy. Na svůj dnešní subjekt vyčká na náměstí Wubuzzu-Ziff, trhu s živým i mrtvým. Doufal, že nebude čekat nadarmo. Přeci jenom veřejní informátoři bývají méně spolehliví, než ti interní.

Sotva dokouřil třetí napěchování Mdlé, subjekt se opravdu dostavil. Horajz ho nenápadně sledoval z povzdálí.

"Subjekt podle očekávání zamířil přímo ke stanu s živými kachnami. Zatím nezaznamenán žádný vedlejší projev anarchie," obratně uzloval. V uzlování byl Horajz Shpach přeborník, dokázal uzlovat nenápadně ve tmě své hluboké kapsy.

"Subjekt nakoupil dvě klece, každá po třech živých kachnách," přiuzlovaly hbyté prsty.

1.3 Na Výpusti

1.4 Proces

... Horajz zakončí svou řeč básní:
'Koukám - hrajeme hru:
Kniha stroj komentuje.
Kniho, hře buď předlohou!
Ať stroj se hrou vykresluje.'

- 1.5 Čekání
- 1.6 Sebepráskač
- 1.7 Lod' vyplouvá
- 1.8 Průzkum
- 1.9
- 1.10 Incident na Vnější Výpusti
- 1.11 Kormidlo
- 1.12 Vyšetřování
- 1.13 Lodní proces
- 1.14 Zákruta Šilenců
- 1.15 Idyla
- 1.16 Zákruťský Trh

Akt 2

Tuhnutí

2.1 Vstup do Válce

Když si Vincent začal připadat na lodi více v bezpečí, realizoval svůj starý plán deníku snů. Každé ráno se před otevřením očí zamyslel, co že se mu to v noci zdálo. Když si co největší úsek v paměti několikrát projel, otevřel oči a pokusil se to zapsat. Za neklidně houpavých nocí nebylo až tak neobvyklé, že se probudil až několikrát za noc. V takových případech se snažil přemoci svou lenost a zapsat si, co si pamatoval, ještě než usne. Ráno už si totiž většinou pamatoval jen několik posledních snů.

Na psaní si vyhradil jeden ze svých tří sešitů, které si zabalil sebou na palubu. Zabíraly sice dost místa, ale věřil, že se mu na palubě budou hodit. Zvláště když v době, kdy si narychlo balil batoh, neměl žádné vyhlídky na to, jak bude plavba probíhat. A protože to nevypadalo, že by se mu v dohledné době mohla naskytnout příležitost pořídit si další sešit, volil velmi droboulinké písmo. Přesto jak dny plynuly, strany se pozvolna zaplňovaly. Pár stran po straně čtyřicet tohoto sešitu se nacházel následující zápis:

10. ledna 17— 514. 179.43 : 1.8845 : 141, 7, 99.

Sen si pamatuju od fáze, kdy jsem lenošil na letní louce. Přestože byla noc, teplota byla ideální na tričko. Zvláštní na té situaci bylo, že jsem sebou měl takový kovový předmět. Byl válcovitého tvaru a chladný na omak. Chladu jsem si hned všimnul, protože ve snech nemívám tepelné vjemy, ale najednou tu byly. Byla na něm zhruba v 5/8 rýha točící se dokola. Věnoval jsem pozornost hvězdnému nebi a v ruce si pohrával s chladivým předmětem.

V jednu chvíli jsem zabral za protější konce válce opačným směrem a předmět se rozlousknul na dvě části. Pohlédl jsem na svoje ruce držící dva do sebe zaklesnuté kusy kovu. Tím, že jsem pohlédl na své ruce mi naběhla lucidita. Vše co jsem viděl nabralo na plasticitě. Koukal jsem na ty dva kusy, měly navzájem rozdílný charakter, ale vzájemně do sebe perfektně zapadaly. Jak je od sebe moje ruce rozplétaly, vypadalo to jakoby řešily nějaký složitý hlavolam, přesto však stačilo točit oběma konci tak nějak náhodně. Přístroj se pod rukama zdál komplikovaný, ale asi po minutě se mi povedlo oba díly oddělit. Nevím, zda

jsem měl štěstí nebo to jinak nešlo. Skusil jsem je dát zase dohromady, ale to už se mi nepovedlo. Napadlo mě, že bych na to mohl použít lucidní příkaz a slepit oba konce přáním, ale to jsem se rozhodně nechystal provést, protože jsem se bál, že bych tím předmět rozbil nebo vyplašil.

Oba díly jsem začal pečlivě prohlížet. Větší z nich vypadal spíš jako něco vyrobeného člověkem nebo strojem, něco mezi tvarem kaskádovitých mnohapatlažních budov na složité členitém tělese a neprakticky poličkovaným nábytkem, protkaným jemným žebrovým, něčeho co by šlo popsat jako síť tkalcovských kladkostrojů. Druhý díl působil mnohem organičtěji, jednotlivé výčnělky evokovali tvary krovek, lián, rohů, kapek gelu, bublin, žlaz, chlupů, vaty. Přestože byly oba díly takto rozdílných stylů, byly si vzájemně formami, do kterých perfektně zapadaly. Alespoň co se mi povedlo odpozorovat při jejich rozplétání. Když již byly rozpleteny, nešlo tuto doměnkou ověřit pro dva díly jako celek, protože se během rozplétání jednotlivé podčásti obou dílů všemožně otáčeli a menily vzájemné úhly. Do poslední chvíle nebylo pro některé části jasné na jaké polovině nakonec zůstanou. Když však člověk pozoroval delší dobu nějaký detail na prvním kusu vždy po chvíli našel na druhém kusu někde místo, kam tento kus dokonale pasoval. Proto bylo tak zvláštní pozorovat rozdílnost stylů na obou kusech; ačkoli se vzájemně doplňovaly jako díly dětské skládky, každý z nich vykazoval zcela jiné charakteristiky jako celek.

Předmět mě fascinoval, zatoužil jsem prozkoumat jeho drobnější detaily z větší blízkosti. Stale si vědom své lucidity jsem se rozhodl zmenšit své tělo natolik, abych se mohl po spletítych vřetenech válce volně procházet a kochat se drobnějšími detaily, které v mé současné velikosti nebylo možno rozeznat. Ještě než jsem se zmenšil, jsem oba díly postavil na zem do stabilní polohy, aby se náhodou nepřekotily, až po nich budu pobíhat. Pak jsem opatrně přistrčil oba kusy k sobě tak, aby bylo možno z jednoho přejít na druhý. Toho jsem docílil prostým přisunutím obou kusů blíž k sobě, z obou totiž trčely v přibližně podobné výšce dva pokroucené zobáčky, které po přisunutí vytvořily most spojující oba díly. Jakmile se zobáčky potkali, postřehl jsem slabe zacvaknutí na hranici slyšitelností doprovazené pulzem plasticity.

Rozhodl jsem se, že se zmenším právě na tento můstek. Prstem jsem se opatrně dotkl spoje a přemýšlel, zda se zmenšit "od prstu" nebo "od nohou". Nakonec jsem zvolil variantu od prstu, můj prst se počal zcvrkávat a ja ho úpěnlivě tisknul na spoj, jehož textura měnila omak jak jsem zabíral jeho stále menší plochu. Toto smrštění trhlo celým mým tělem a jakoby ho k sobě přitáhlo. Zároveň s tím se vlna smrskávání rychle šířila mým tělem směrem k nohám. Patrne pod vlivem těchto dvou vlivů jsem se vznesl, až na prst, který mě držel na mostním sváru.

Jak jsem se blížil ke spoji, všiml jsem si složité trajektorie, kterou tato hranice opisovala. Díly do sebe dokonale zapadaly. Svoje smršťování jsem zastavil na přiblížení, kde se tenké špičky obou zobáčků, nyní v podobě monstrózně přemrštělých megazobců, scházely do můstku nad nedozírným dnem obřího údolí. Pomalu jsem nohama spočinul na fraktálně probrokátované spleti ornamentů zaplétajících copy strojové půlky poloválce do spleti podivně ochlupených membranových pralesů biomorfní přírody. Kovové trubky pod mýma nohama se

neurvale zabodávaly do té zlověstné džungle. Celý ten výjev působil dojmem zaseklého pohybu; ani nitka se nepohla, ale mnoho věcí bylo neprirozene zvlněných do tvarů evokujících bujarou činnost. Radši jsem se vydal do sterilní pŭlky mechanického zobce, která pusobila méně zlověstně.

S tím jak jsem se zmensil pusobily ty všemožné trubky a kladky o něco praktičtějším a ucelenějším dojmem než při pohledu na celý válec. Bylo například možno rozeznat krabicoidní části kam se sbíhaly provazce drátů (různych tlouštěk a textur; od vlasů po obří tuby, od hladkých po kořenovitě prochlupené či s obrazci skalpelovitých zpětných háčků). Nicméně při bližším pohledu byla tak priblizne polovina povrchu vseh predmetu pokryta obdobne detailnými vyjevami, jaké mohl clovek pozorovat jeste nezmenseny na teto strojove pulce hlavolamu. Zpusobovalo to takovou nezvyklou závrať; jak jsem stál uprostřed všeho toho trubkoví rozlézajícího se nejenom do dálky, ale i do detailu.

Od mostu dál do hloubky stroje vedla cesta tvořená spoustou rovnoběžných kolejnic, většinou hladkých, sem tam nějaká ozubená. Rozhodl jsem se, že prozkoumám mechanické útroby a vydal jsem se po ztezce. Strojoví mi za chvíli zahalilo výhled na noční oblohu a já postupoval dál prostorným tunelem. Z počátku se zdálo, že chodba určuje jediný směr, kterým je možné jít, ale pak jsem si všiml, že jedna na vlas tenká kolejnička odbočuje ke stěně tunelu. Sledoval jsem jí až k místu, kde zajížděla do miniaturní brány. Když jsem se sehnul k zemi,

... Sehnese k ty uplne pidi strunce a sahne na ni aby se na ni prenes ale je tak tenka ze se o ni řízne. Pak tou malou chodbou dojde na náměstí, kde uprostřed je strom, kterej se fraktálně větvičkuje. Někde tam pak bude ta klika, která ho navede na to autíčko, jak je popsáno níže. Ten strom by mohl bejt použitěj v nějakym významu lahodícím s tím, že cikádí život se točí kolem stromu (pod stromy žijou 17 let pak na ně lezou, nechaj na nich častokrát kůži, pak se na nich častokrát i rozmnožej a vyvrtávaj díry do větví kam pak nasoukaj oplodněný vajička, ze stromu pak nymfy skočej dolu kde se zahrabou a čekaj)
...

2.2 Vincent potkává dědka Cikádu

2.3 Vincent potkává Pranexa

2.4 Horajz zakládá Kapucíny

2.5 Návrat Proroka

2.6 Šnekův Kloubec

Ve vsi to smrdí a já tam rozhodně smrdět nebudu. Proto trousím moudra jinde, za vsí, ve svý schovce, kde se mnou nikdo nebrouzdá obilnym polem.

Posloucháme vnitřní monolog pana samo-mudrce Bogrooda Fokberta, který nerespektuje své jméno a ani ho neříká ostatním. Těm říká, že se jmenuje Anarchtral, Anarch Otraal, nebo jak ho to zrovna napadne, ale většinou to má podobnej zvuk něčemu takovému. Žil ve vsi dost dlouho a to se právě mění. V zásadě ho serou lidi, ale dost sere i sám sebe, protože je člověk. To se snad ale brzo zvrtně. Žil i jinde a bude žít zas úplně jinde. Tohle si aspoň pouští do tý svý vnitřní budky trubkou na fretky. Je to iluzionista náhodnosti a člověk chatrného vousu.

To jeho jméno, co si nad ním tak přede, zjišťoval si co znamená. A dalo mu to i práci, ale zjistil to. “Anarchj” ve starém jazyce, který mnozí nudní provazníci považují za smyšlený, ve Starošohajštině, to znamená “pojídat písek”. A “Oth-Raëll” zas v jinym, ještě starším, ale míň zpochybňovaný jazyce znamená “červ stonohý”, něco takovýho... ty slovníkový špůly měly dost otahaný uzle. Ale takový překlady se mu líbí a myslí si, že to tohle znamená - stonohý písek požírající červ. A souhlasí s tím, protože on rozhodně není ten divnej vykuk, co ho vídá v hladině řeky.

Vůbec, má pochyby o tom světě, kde se odehrává, jak on s chutí přemýšlí, jeho příběh. S chutí si odplivnout. A nemluvíme tu o tom světě jako takovym, ten je divnej bez pochyby a není na tom nic divnýho. Jeho spíš znepokojuje ten jeho konkrétní, divnej příběh co... no teď nemá ty správný slova.

Ale prostě si přide jak v podhoubí tohodle světa, toho světa co v něm žije. Ale většinou se s tím umí vyrovnat. S tímle prapasmradem svýho vlastního vřetena se vyrovnává pečlivě hejčkanou leností a to je metoda mocná, robustní. Prostě ví, kdy úplně nemusí myslet nad něčim, z čeho by jinejm naskakovala žilka na spánku. Něchutna cukává mrška.

A taky už ví, jak se z týhle prdele vykope. Pojede na lodi, protože ty jedou daleko a líně. Řeka je tu rozvláčná, a tak bude dost času se někde vysadit, když to tam bude slibně nehnít. Na to, že je to tu taková prdel tu totiž stavi docela dost lodí. Vona to je prdel spíš koncepčně, jinak je to tu jako celkem rozlehlý. Přístav to tu má pořádněj a to von zas umí ocenit. On není za každou cenu zapšklej - a tak teda přístav, ten oceňuje. Ten je skoro až městskej, ale jak ujde člověk pár ulic, tak je zas v tom smrdutym hliněnym střevě. A v blbejch směrech je o pár ulic dál už člověk většinou na poli. Anebo na sever, v bažině, co se líně mění v les. To se mu zas líbí a tu teď je. Má tu tuhle svojí skovku, a tady se mu nejlíp osnuje osnova.

Mám vyhlídnutý dvě lodě, kde by mělo bejt celkem snadný se uchytit. Ta první přímo hledá nový členy posádky a na tom něco smrdí, možná že jen práce, ale i ta smrdí nelibě. Ta druhá co připlula se zdá o dost pohodovější, co se týče nějakých povinností a pravidel. Až teda možná i trochu nepohodlně pohodová - i když, něco takovýho vůbec existuje? Viděl jsem jí připlouvat, takhle lodě normálně nepřiplouvaj. Takhle z lodí normálně nevystupujou pasažéři. Většinou prostě ta loď přijede dost blízko k mólu, někde tam svěsí mostek, nebo hodí nějaký prkno, případně prostě přeskočej tu mezeru - záleží na typu lodi a zhejčkanosti pasažérů. Ale u týhle kocábky zvolili asi tři nebo čtyři opustě: pár chlapů vyskočilo ještě za jízdy a docela hnusně si natloukli. Bylo jim to ale

úplně jedno, vyskočili, chechtali se a chytali lana, co jim ostatní házeli. Vyházeli hrozně moc lan a začli je svazovat navzájem a k okům u móla. Až z toho byla taková pavučina, po který začli slejzat jak pavouci další . . . lidi. U špičky lodi ta pavučina postupně houstla a to jí už nemuseli vůbec dělat, tou lodí by v tu chvíli neutrhlly ani povodně, rozhodně ne ty co pamatuju já.

Většina posadky byla dost spoře odděná, ale některý naopak vypadali jak v nějakých obřadních rouchách nebo co, tak tři čtyři z nich. No a ty právě šli na příd a začli tam skrz ty lana soukat všelijaký prkna. Vypadalo to chaoticky, ale postupně se začal rejsovat klikatej mostek vycházející přímo z příde a vedoucí někam k mólu. Po týhle stavbě přešli tyhlety kapucíni. Ale tohodle ciátru - s pavučinama a kapucínskym mostem - toho se účastnila jen tak třetina posádky. Většina pasažerů totiž přesákala tak, jak by to udělal normální plavebník, když loď připoutaj k mólu dost šikovně, že tam není moc mezera. Nakonec tam, asi pro starší osazenstvo, dali prkno, zase poměrně klasický. Vylezli snad úplně všichni, ale dost jich nervózně pošlapovalo na pevnině a pak se zas vrátili na palubu. To sem ale už moc nehodlal sledovat, protože mě zaujali ty kapucíni. Ty jsem se taky vydal sledovat.

Skupina kapucínů, kterou sem sledoval, byla šestičlená, ztoho dva nebo tři se neúčastnili stavění mostku. Ty polonahý tkalci, co tkali tu síť, s nima nešli. Jako kdyby to byly dvě skupiny, co spolu jen symbiontěj. Kápě měli v různých barvách a nevěděl jsem esli se bavěj nebo jdou mlčky. Šli v celkem uspořádaný formaci. Vypadalo to, že ves neznaj ale zároveň moc netápali. Jen bylo podle cesty kterou ulicema volili jasný, že nejdou někam na jisto. A jestli jo, tak dost pošahaně, což by k nim zase docela sedělo. Nakonec vlezli do hospody U Huňatý tety, kolem který šli už dvakrát předtim. Abych nebyl nápadnej (nebo abych byl ještě nápadnější?), tak jsem ještě jednou obešel blok a vešel taky do Huňatý tety. Dým z Mdlý tam byl podobně huňatej jako teta samotná. Kapucíny sem nikde neviděl, a tak sem odhad, že asi zamířili do podzemního brlohu. Tam byl dým ještě hustší, takže mi dalo celkem práci je najít. Ale dobře jsem odhadl, že budou v jedný z koncovejch komůrek. Někde pěkně v soukromí. No ty komůrky tam vypadaj jako že jsou v dost odlehlých koncích navzájem a že sou obložený masivním dřevem, jenže to je trochu architektonickej klam Huňatý tety. Většina komůrek má svojí protikomůrku, která s ní zdílí většinu dřeva. Jen cesta k nim je úplně jiná. V Huňatici to znám a rád to tam mám, a tak sem věděl, jak se de k jejich protikomůrce. Měl jsem štěstí a byla volná - maj jich tam fakt hodně a proto tak nezvyklá architektura, aby to bylo celý skladnější.

Živim se jako provazník a tak u sebe nosim vrtáky na dřevo. Ve vejšce svýho ucha jsem si opatrně poklepal, abych zjistil, jestli tam není něco opřenýho. Mám už na to takovejs svůj grif. Znělo to dobře a tak sem si vyvrtal díru doufaje, že tam fakt nikdo nesedí opřenej. Neseděl. Tak přiložim ucho a poslouchám.

Moc jsem tomu nerozuměl, ale jestli jsem se v tý jejich hartmatilce aspoň trochu zorientoval, tak sou celý vilný rozšířit svý řady o další zbloudilou kachýnku. A tak o tom začínám uvažovat jako o možnosti, jak se z týhle prdele vyškrábnout. Ale jsou to teda fest počuci, takže je to fakt na zvážení. No utýct můžu kdykoliv, a když neujedem za tu dobu moc daleko, můžu se vrátit klidně sem, jakoby

se nechumelilo. <[nebo by spíš Anarchotrál měl začít chtít s nima odejít až po tom, co se potká s Dhé? No spíš je divný že chce utýct a voni hledaj kachýnku, přirozenější bude, když začne formulovat tu myšlenku když to uslyší]> Jak si tak rozjímám a představuju si různý scénáře, odtáhnu ucho od škvíry - bylo to nepohodlný a vůbec začli mluvit o něčem nepochopitelným. Opřel jsem se pohodlně o stěnu kóje, koukaje stále na tu vyvrtanou díru. Srandovně z té dírky tekł ven obláček mdlý, asi si vedle dost dopřávali. Chvíli se na to zálibně dívám, ale pak mi na tom něco začlo připadat divný. Nebo mě první trkla ta vůně?

Začal jsem ten kouř do sebe vtahovat, ani ne že bych si to vědomě naplánoval, prostě jsem se přistih, jak to dělám. Ta chuť. Tekutá chvějivá dobrota. A v břiše to tak pěkně šponovalo, jako když se člověk bojí něčeho, na co se těší. To není jen tak obyčejná mdlá, určitě v tom je, ale je to něčím řízlý. Nebo je to nějaká mě neznámá odnož. Chtě nechtě jsem se čím dál víc blížil k dírci. Začínalo to nějak tepavě působit na moje vnímání, protože nevěřim, že by ten kouř mohl houstnout jen díky tomu, že sem ho víc tahal. Nebo moch? Byl sem už rtama skoro u té díry (zdálo se mi, jako by se trochu zvětšila, jak zornička v noci) a tahal jak divej, když do mě vjel jakejsi cucek tekutýho kouře. Než jsem se stačil rozkašlat tak se jak šlahoun vrátil zase zpátky a cestou ven mi to stihlo olíznout jazyk. Příjemnost toho oblíznutí mě na chvílku ochromila a já si jen užívám vzpomínku na tu koncovku, co ten šlausek načrtnul na špičce mýho jazyka. Jak jsem přestal tahat, tak koukám jak mi z pusy nahoru odtejkaj zbytky kouře, co sem vysrkal. Co to ty hnojpera vyhulujou za matro, dyť vono to teče zpátky do té už zase smršťený díry!?

Dál už de ven jen klasická mdlá se slabou příchutí vzpomínky na tĕkavost předchozího dýmu, ale je poznat, že ta přidaná substance už dohrála svou podívanou. No jestli jsem byl na pochybách, kam se vydat na svym příštím vandru, tak teď už nejsem.

Pak když jsem byl v klidu tak jsem si napsal o tomhle zázitku řekadlo.

Z díry to teče
že za zdí se peče
a mě to nedá
tak saju ten vzduch

Teče to ke mě
a já špulim pevně
čvachtám to jemně
holduju si puch
K dírci se tulim

a svý bulvy kulim
že i ta mrška
už se votvára
V tom náhle ten cucek

jak když narveš klacek

v plicích se mi teď
úhoř prodírá
V tu chvíli mi cvaklo

do pantů zaklaplo
že tohle není jen
obyčejná díra

2.7 Operace Hřbitov

Po tom, co ho paralyzoval bylo nutno vyjmout hrudní koš jeho břišní mozkovny. Rozšíření nervové kapacity pomocí implantu cizí mozkovny je trochu pokročilejší technika, hlavně pak příprava implantu. Přeimplantace už hotového modulu je však o poznání snazší úloha, na kterou si už troufal. Aby byl modul životaschopnější v krušném používání, jakému byl běžně vystavován v těle nemrtvého, bývá opatřován ochranou schránkou v podobě hrudního koše, nejčastěji z domestikované drůbeže. V tomto případě to byl hrudník kachny. Vyjmout takto ošetřený modul je možno poměrně na hrubo, pouze pokud nějaká vlákna kladou znatelnější odpor je bezpečnější je odříznout břitkem. Zvykem je vyznačné kanály nechávat na dobře znatelných místech, která člověk snadno lokalizuje orientací podle koše. Pod přední kostí bývají drženy výstupy k motorickým svalům, ty jsou totiž důležitější než sensorické kanály - slepá zombie ještě paseku může natropit, zato vidící nehybná potvora je méně praktická. Standardní kanálování samozřejmě není dodržováno pokud si chce autor držet tajemství o své konstrukci; zde se ale Vincentovi zdálo, že je klasická šablona dodržena: motorická vlákna stočena za přední kostí, sensorická klubka tam, kde měla kachna kdysi krček a vývody pro hormonální řečiště v kloakální části koše.

Tyto znalosti měl Vincent nastudovány převážně z toho zacuchance od Cikády. Jeho cucky se mu čím dál častěji zjevovali i při bdělosti: tu v potrhané pavučině, tu v chuchvalci říčních řas i v chuchvalcích racčího peří, které Dortmund trousí po palubě.

2.8 Anarx se přidává na loď

2.9 Sebešpicl

2.10 Obchodník Katz

2.11 Dhe Mon Agh

“Ve vsi to smrdí a já tam rozhodně smrdět nebudu.” Projelo v lepkávě mysli Morgovi Pačítálovi, pavouku poslanému na přesnování sítě nad Anarxem, lanovým technikem mířícím na loď bláznů. Jeho potvorku si ráno pořádně prolézal.

Mají ho zavěšeného v prvním patře hned u tnoucí tyče jedna-šesnáct. Přesnovám to nad ní a pak to vyvezu nahoru k obtočení houbám. Pak to projedou kucí z dvanáctky a já se na to zas vrátím a podívám se, jak to nateklo. Ještě si přesnoval kopii dalšího vlákna: "Proto trousím moudra jinde, za vsí, ve svý schovce, kde se mnou nikdo nebrouzdá obilným polem." Hmm, složím si je do jednoho, proběhlo Morgovi hlavou. Vzal to trochu flopem a nasoukal tam. "Ves mi zasmrádla má moudra v tísní svých zdí, před čímž jsem se schoval." Tyhle slepenčí vlákna tím vždycky trochu škubnou a posunou tak kapky do jiné protnuté konstalační vidiny. Další věty přesoukal na: "Radši bych nebyl Bogroodem Fokbertem. Cítím se Anarxem." Tyhle vlákna potřebují ze stropu trochu šupulu, a přidal šupulační vlákna : "Což je moje hlubinná záliba. Lnu k ní šupulačním vláknem, minimálně dvěma vlákny." Na to Morga užilo, tyhle trans-tričky. Co znamená v kontextu alternativního textu slovo šupuláční, když se jeho význam neukotvil ani v jeho vlastním pavoučím příběhu? To už pavouci umí vycítit, tomu zase věřte. Šupulační tu zní jako náhodná blbost, ve skutečnosti je to proměná dopočítatelná fix-point-operátorem tohodle srandovního textu. Čím vlastně lne k příběhu Anarxa, jak to pomůže jeho dětem a manželkám. Jak jim to dopomůže k litější štávce? "Odžil jsem si tu svý." Cejtil, že takhle by to dál nešlo, chybí tomu trefnější klodyha, herbetrální pohokladka. Ale než se uplete síť, to halt chvilku trvá. První vlákna bejvaj takhle kostrbatý.

Anarx byl paralyzován, nechápal ten výjev. Co to bylo za hlas a odkud šel, byl to jeho hlas? Rozhodně byl podobný.

"Neboj se, Trálku," říkal ženský hlas v pozadí jeho lebky.

"Co jsem to byl za pavouka?" Zeptal se polohlasně, spíš v duchu.

"Ukázala jsem ti, jaké to je přesnovat tě."

2.12 Dhé zasvěcuje Anarxa do 'principu loutek'

2.13 Horajz osnuje útok na Vincenta

2.14 Anarx informuje Vincenta o útoku na něj

2.15 Regiment

2.16 Vincent získává L-ingredienci

Akt 3

Dialog

- 3.1 Sjednocující Rozhraní
- 3.2 Vincent potkává Gendolfira
- 3.3 Vincent poprvé Soustruží
- 3.4 Horajz plánuje útok
- 3.5 Vincent nekromancíí odráží Horajzův útok
- 3.6 Plány na Golema
- 3.7
- 3.8 ZL-mlýnek
- 3.9 Golemovská Montáž
- 3.10 Víc než regiment
- 3.11 Vložení Šému
- 3.12 Nad Plánem
- 3.13 Horajzovo Satori
- 3.14 Vincent útočí na Horajze
- 3.15 Vincent ušetří Horajze
- 3.16 Trialog

Akt 4

Stvoření

4.1 Rozvázali si Jazyk

4.2

4.3 Stroj času

4.4 Vrátej se do minulosti pro zapomenutou kartu

4.5

4.6 Dhé vede trojici do Podhoubí

4.7 Nájezd na Dědčí věž

4.8

4.9 Konstrukce O

4.10

4.11

4.12

4.13 Celý balík

4.14

4.15 Zasunutí X do O

4.16 Rozuzlení